

bage henad Foraaret paa den Tid, hvor Rigsdagsmændene kunne ventes at komme tilbage. Ligeledes vil der ved at de ere borte fra deres Forretninger i den egentlige Vinter, forsaavidt disse Forretninger bestaae i Erhverv paa Stedet selv, ikke kunne tilsvies dem noget væsentligt Tab, fordi Erhvervet nærmest knytter sig til Foraarsmaanederne, de egentlige Vaarmaaneder. I den egentlige Vinter vil Erhvervet heller ikke kunne fremmes deroppe, saa at for dets Skyld kunde de Vedkommende gjerne være borte. — Hvad Dygtigheden blandt Færøernes Beboere angaaer, da er jeg overbevist om, at der foruden de egentlige af Kongen udnævnte og af Statskassen lønede Embedsmænd ere ikke faa, som meget godt ville kunne overtage et saadant Hverv, og jeg kan heller ikke troe Andet, end at ogsaa disse Mænd ville blive valgbare. Naar man har yttret særligt Ønske med Hensyn til Valgbarhedsbetingelserne for Færingerne, da gaaer dette vel ud paa, at de ikke skulle fastfattes efter Skattesvarelse men efter Jordbesiddelse, saa at de, som besad meest Jord, skulde være valgbare; men jeg troer, at efter den Maade, hvorpaa de offentlige Afgifter udredes deroppe, vil det netop fremgaae, at de, som svare de høieste Skatter, ogsaa ere de, som ere i Besiddelse af meest Jord, da netop Afgifterne svares af Jordbesiddelsen. Jeg troer saaledes, at man, om ogsaa ad en omstændeligere Vej, vil komme til det samme Resultat, som man netop har anseet for ønskeligt for Færingerne, nemlig, at Valgbarheden knyttes til en vis Jordbesiddelse.

Wlechingberg: Da Regulativet til Valgloven ikke er en Bestanddeel af Grundloven, kan jeg ikke fravige, hvad jeg har tilsladt mig at ytre med Hensyn til § 37 i Grundloven, dens Forhold til nærværende Lovudkast. Det vil være i det ærede Things Grindring, hvorlunde Indledningen til Grundloven indeholder: „Dog med Forbehold af, at alt, hvad der angaaer Slesvigs Stilling til Kongeriget, beroer til Freden er sluttet“. Det er dette Forbehold, jeg stegede til, naar jeg yttrede, at Slesvig, efter min Formening, staaer i en særegen Stilling til Kongeriget, men at

Island og Færøernes Stilling ligeoverfor Grundloven er væsentlig den samme. At der tidligere er givet Island et Tilfagn i Rescriptet af 23de September 1848, kan ikke forandre denne min Ansættelse. Det skulde glæde mig meget, om den høitærede Indenrigsministers Formening maatte gaae i Opfyldelse med Hensyn til, at Færøerne virkelig ville blive repræsenterede i Landstinget.

Marineministeren: Jeg har i længere Tid opholdt mig paa Færøerne og jeg har været Vidne til, at Folk der i Almindelighed have yttret megen Misnøielse med det Bestaaende; de have følt sig tilfidsatte. Det er et herligt, ærligt Folk, som jeg troer, naar Alt blev lidt mere udviklet hos det, snart vilde komme paa et temmelig høit Trin. Alle de Guldgruber, som omgive Færøerne, navnlig Fiskerierne, blive saagodtsom slet ikke benyttede. Skjøndt jeg ikke vil sige Noget mod Monopolet, troer jeg dog, at det kunde have virket endeel mere til Færøernes og deres Producters Opkomst, end det virkelig har gjort; navnlig er det Fiskerierne, for hvilke der saagodtsom slet Intet er gjort. Først i de allerfænesten Aar er der anlagt et Klippfiskevirkeri i Thorshavn; der burde visseelig anlægges mangfoldige flere, for at Fiskeproductionen kunde faae en langt betydeligere Udstrækning end hidtil. Fremdeles er der Grindfangst ved Nerne. Naar man har seet, hvorledes man bærer sig ad med Frankogningen af denne Slags Hvaler maa man studse over, hvor langt Alt er tilbage; istedetfor at der burde være store Frankogier maae Færingerne i 20—30 forskjellige Smaagryder og Potter udfoge Trannen, hvilket optager megen Tid, især da det falder paa den Tid af Aaret, da Lørvæsfæringen og andet Sligt skulde have Fremgang. Hvad angaaer Dygtigheden, da har jeg faa Steder i Verden fundet saamegen sund Sands som hos Færingerne, og jeg troer virkelig ogsaa, hvis det var foreneligt med Grundloven, at det vilde være Synd, dersom man udelukkede disse ærlige og brave Folk fra at repræsenteres i Landstinget.